

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 8.

V četrtek 23. svečana 1854.

Tečaj VII.

Sveti boj.

Ne vem, al' bi v duhu pogledal
Na desno, al' levo al' kam? —
De b' vernim resnično povedal,
Kaj delajo vojvodi tam.

Na levi so zdrazeni roji
Za varvanje svojih pravice;
Na desni pa bitve in boji
Za varstvo cerkvenih pravice.

O blažni moz Herman Vikari,
Cerkvena ti bramba in cvet!
Pohleven pri Božjim altarji,
V cerkvenim boju pa vnet.

Ti steber, ko svet Atanazi,
Zelesen in bronasto cel'.
Nevkrenjen, ko sveti Ambrozi,
Vsim vernim k obilnim' veselj.

Ti hodiš po poti resnice.
Ne išeš veljave ljudi.
V nebesa predrage dušice
Perpravit' tvoj duh hrepeni.

Sovražnik pa pota postranske
Brez uma in prave modrost'
Izvoli, močno nekersanske,
In zajde v pregrešne grenkost'.

Pred sabo slavitne izglede,
Avgusta, Dunina imaš,
Po sledi pa Božje besede
Vse dela previdno ravnaš.

Oči ti v nebo povzdiguješ.
Prihodnje te kaj ne skerbi,
Z zaupanjem k Bogu zdihaješ
Za slednjiga, kdor kaj terpi.

Vse serca so za te unete.
Vse tebi naprot' hrepené,
Od tebe v ljubezni sprejete
Te v žalosti razveselé.

Egiptovska tema nastopa.
Napolnjena djanski pomot,
Nam vero kazi in poropa
Na svetu na križim povsot.

Naj Bog te nam dolgo ohrani,
Na svečnik postavljena luč,
Z resnico naj serca nam rani,
Ti, Oče, nas milo jo uč'!

Pa tega, kar željno tu pišem,
Ne bodeš ne zvedil, ne bral,
Pa vender bom tebi, kar išem,
Zaslužno slavo dajal.

To bode nas zdaj tolazilo
Per zopernost' sleherni dan,
Operalo in poterdilo
Za vervanja blažniš stan.

O Bog, ki si zvolil to slabo,
De močno in zlahtno taptas.
Zanikerno z duham in sapo
K ponizanju silnih navdas.

Preblažnemu škofu dodeli,
De, kar je pravično začel.
Bo k pridu duhovšini celi
Pripeljal, plačilo prejel!

L. D.

ANTON ALOJZI

po Božjim usmiljenji in po milosti sretiga apostolskega Sedeša Knezo-skof v Ljubljani i. t. d.

Vsim ljubljenim vernim Ljubljanske škofije
zveličanje in blagoslov v Gospodu!

Sveti čas štiridesetdanskiga posta se približuje, in Kristus, naš Izveličar, nam z neizrečeno prijaznostjo kliče: „Glejte, stojim pred vratmi in terkam. Ako bo kdo moj glas slišal in mi duri odperl, k njemu notri pojdem, ter bom rečerjo z njim obhajal in on z menoj“. (Skr. raz. 3, 20.) Te besede nam odkrijejo vso globokost Jezusove ljubezni do nas. Ta ljubezin, ljubi moji! se je že dozdej nad vami obilno razodevala. Spomnite se brezštevilnih nagibov k dobrimu, ki ste jih v svojim srcu čutili; Gospod Jezus, ljubitel vaših duš, je po notranjim glasom vesti vam govoril, de bi vaše serca, ki si jih je z drago kervjo odkupil, popolnoma v posest dobil in z miram zveličavnim napolnil. Spomnite se vsih opominov k pobožnosti, ki ste jih od svojih dušnih pastirjev, od staršev, od bratov in sester, od prijatlov in zvestih tovaršev kdej slišali; Gospod Jezus, pastir vaših duš, vas je s temi opomini k sebi vabil, de bi vas z upanjem večnih dari navdal. Kolikokrat vas je vlekel „z rezi ljubezni“ (Hoz. 11. 4.), de bi nasprotno ljubezin do sebe v vas obudil!

Kako ste mu, ljubi moji! to ljubezin, polno očetovske skerblijivosti vernili? Ste bili morebiti tudi vi zmed tistih, od katerih je pisano: „Rekli so Bogu: beši od nas, in so mislili od Vsiganmogoniga, kakor de bi nič ne mogel storiti, ker je bil render njih hiše z darimi napolnil?“ (Job. 22, 17.)

Glejte, nar viši Gospod, ki je nebo in zemljo uterdil, vas je serčno ljubil, ne le od začetka sveta, temuč od vekomaj je na vas mislil in vas ljubil. „V rečni ljubezni sim vas ljubil in iz usmiljenja vas nase vlekel“, pravi per preroku Jeremii (Jer. 31, 3.). Ste mu li pokoršino skazovali? On ima sam v sebi vso polnost zveličanja, de nobene stvarjene reči za svoje zveličanje ne potrebuje — „moj Bog si ti. poje psalmist (4, 1.), ker mojih dari ne potrebuješ“; in sv. Pavl pravi: „ravno tisti je Go-

spod vsih, bogat za vse, ki vanj kličejo: in ta neskončno velik in bogat Bog vas je z neizmernimi dobrotami k sebi vabil, le zgolj zato, da bi vas svojiga zveličanja in bogastva vdeležil. Ste se li radi podvergli sklepam njegove očetovske ljubezni? On je vidil, kako ste se uperali njegovi gnadi in zametovali vezi ljubezni; precej bi vas bil lahko zapustil, in bi se bili gotovo kaj pogubili. Tode ni hotel tega; ampak mnogotero vas je klical, vabil, vodil, poterdoval. Je imel usmiljenje z vašo nevednostjo, hudobijo, terdovratnostjo in prederznostjo in z vsimi napakami, s katerimi ste bili obdani — pa kolikokrat vender niste toliko premogli čez svoje nagnjenja, da bi se mu bili v ljubezni vdali ter z ginjenim srcem rekli: *„Vleci me, in potečemo“* (Vis. pes. 1, 3.), z veselo serčnostjo po poti tvojih zapoved potečemo.

Ako vam je svojo gnado kdej odtegnil in svoj zveličavni obraz od vas obrnil, je vender to še le takrat storil, ko ste se z očitno nasprotnostjo vodenju njegove ljubezni odpovedali. Zakaj on nas nikoli ne zapusti, preden de nas ne sliši reči: *„Beži od nas“*. Tode tudi še po taki žalostni ločitvi je z milim očesam svoje očetovske ljubezni za vami gledal in v svojim neskončnim usmiljenji gnade perpravljaj, ktere bi vas zamogle spet nazaj v njegovo naročje perpeljati. In ravno zdej spet terka na vrata vašiga serca, in z gorečim hrepenenjem čaka, ali mu bote odperli in večerjo z njim obhajali. To je ljubezin brez mere in brez konca!

Ljubi moji! ali bi ne imela biti ta ljubezin močna zadosti, da globoko rani vse človeške serca in jih uname z nasprotno ljubeznijo, ki *„je močna ko smert“*. Smert nas na enkrat od vsiga loči, na kar smo na tem svetu nar ternejši navezani; ne bo li ravno tega ljubezin neskončno usmiljeniga Boga storila, ktera s svojo visokostjo in širokostjo ves stvarjen um preseže? *„Ali menite, da sim prisel mir na zemljo pernest?“* pravi Jezus (Luk. 12, 51.) — *„ne, ram rečem, temuč ločitev“* — ločitev od vsiga, kar ni iz Boga in kar ne pelje k Bogu.

Poglejte pa okrog sebe, ljubi moji! koliko take goreče ljubezni do Boga bote najdlj med kristijani, ljubezni, ktera je perpravljena, vsimu zemeljskim poželenju se odpovedati, ako je nasproti zvestobi, ki smo jo Bogu dolžni? Znano vam je, v kakošnih djanjih se ta blaga ljubezin razodeva. Ta ljubezin ima v sebi veliko moč v zatajevanje samiga sebe, se vojskuje serčno zoper mesó in kroti neprenchama napčne nagnjenja, je perzanesljiva in dobrotljiva proti bližnjimu, ter se s ponižno vdanostjo podverže večnim postavam, ki jih sveti evangeli oznanuje in vsakteri tudi v lastnim sercu zapisane ima. *„Sad Duha (kteri ljubezin v naše serca vlija) je: veselje, mir, poterpešljivost, miloserčnost, dobrotljivost, perzanesljivost, krotkost, vera, pohlernost, zderšnost, čistost.“* (Gal. 5, 22. 23.) Ako tedej vidite, da tudi med kristjani sad mesa v strašni obilnosti raste, da toliko otožnosti in mlačnosti, toliko jeze in sovražtva, toliko zdražb in razpertij, toliko kregov in bojov, toliko zavida in nezmernosti, toliko nesramnosti in požrešnosti gospoduje: kaj vam ta žalostni pogled oznanuje? Ne bote li iz njega lahko spoznali, da je lepo ljubezin Božjo neka druga ljubezin, samoprigna posvetna ljubezin zlo spodrinila in pregnala? — (Dalje sledi.)

Tudi kaj za predpust!

Dva bogata, pa strastim in posvetnim veseliam vsa vdana mladenčca sta jezdila enkrat o predpustnim času na veselo pojedino. Vsa židane volje in ukaje sta dirjala, že naprej vsa veselja pijana, ki ju je perčakovalo. Ko sta tedej tako jezdila med norčevanjem in smeham, stopi star voglar iz gosave, ter jima reče: *„Ne tako naglo, bota že se prav peršla; tam gori na hribu, kjer bota memo jezdila, stoji cerkvice, je ravno pridiga, pojdita jo poslušat, vama gotovo ne bo škodovalo!“* Med glasnim smeham jezdita dalje. Vender ko sta na hrib perjahala, in sta bila konja prav spehana, ju pervezeta in jima jesti dasta, po tem pa vender le stopita radovedna v cerkvico, pridigarja poslušat.

Pridigar je govoril ravno od grešnika in njegoviga goljufniga pokoja. *„Grešnik!“* tako je rekel, *„zbudi se iz svojiga grešniga spanja! Gorje tebi, če te smert v grehu prehit! Naglo mine čas, in popred ko si boš svest, boš stal per durih večnosti.“* Tako je govoril pridigar, opominjal poslušavce k resnični pokori in sklenil svojo pridigo s to priliko: *„V nekim gojzdu je ležal jelen brez vse skerbi v travi. Kar ga na enkrat zbudi strel iz njegoviga spanja. Vzdigne svojo glavo, se ozira, pa ker nič ne vidi in ne sliši, se zopet uleže in dalje mirno spi. Vender kmalo ga drugič strel zbudi iz njegoviga spanja; tode ker zopet ni nič več ne vidil ne slišal, se vnovič uleže. Ali vtretje strel njega zadene; prepozno je spoznal jelen, da je zadet, in mertev je ležal v svoji kervi. — Oh, gorje nam ubozim ljudem v našim pregrešnim spanji! Lovci meri in pred ali potlej gotovo zadene. Gorje nam, če se znajdemo v takim spanji! Gorje nam, kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!“* In s tem je sklenil svojo pridigo.

Prepaden in prestrašen je stal per teh besedah eden teh pustnih norčevavcov. Vender drugi, lahkomisljen, hudeben človek, to viditi, ga prime za roko, iz cerkve vleče, ter mu reče: *„Kdo ti je kaj žaliga storil, da si tako žalosten? Ali te je mar duhoven s svojo pridigo tako ginil? Oj, sram te bodi, sej si vender vesel junak! Ali ne veš, da je v svoji pridigi vse presilil s svojim pekclam in s svojo smertjo? to pač dobro vem. Hajdi naprej, zbi si te muhe iz glave! Najni tovarši naji že gotovo čakajo!“*

Ali pregloboko ga je bila pridiga v serce zbodla; rekel je: *„Kar je pridigar govoril, mi ne pojde nikoli iz glave. Resnico je govoril, perjatelj, jelen to sim jest. Dvakrat je tudi meni že počilo, ne bo dolgo, mi utegne tudi vtretje in za vselej. Lansko leto sim poleg sterme globočine s konja padel, nevidna roka me je obderžala, da nisim v globočino padel — takrat je prvič počilo. Pred malo časam, sim bil tako bolan, da so me že povsod mertvim prištevali, vender Bog me je še per življenji ohranil — zdaj je vdrugeč počilo. Ne bo dolgo, da bo tudi vtretje počilo. Bog bodi meni milostljiv! K duševnu hočem iti, in tam se resnično svojih grehov spovedati, da ne bom večno pogubljen.“*

„Kaj ti v glavo ne pade!“ reče na to njegov hudobni tovarš. *„Zdaj še enkrat nazaj in se spovedati? Bog vidi tvojo dobro voljo; in pa sej pojdeva nazaj gredé spet memo te cerkve, potlej se lahko spoveduješ, kolikor hočeš. Najni tovarši naji že komej perčakujejo, le urno naprej, da jim veselja ne podereva.“*

Na te besede dalje jezdit. Zopet se norčujeta in vriskata; kmalo je bila pridiga pozabljena, in zdrava in vesela najdetta svoje tovarše že vse zbrane. Zdaj je bilo petja in pitja, de je bilo kaj, vsak je razsajal, kar je le mogel. Zdaj so si začeli na zdravje piti in so klicali: Naj živi Edmund! (Tako je bilo tistemu imé, ki ga je bila malo popred pridiga tako ginila.) Nese kupico k ustam, kar obledi njegov obraz, kri mu iz ust in nosa udari, pade na tla, in le tiho in pojemaje še besede izreče: „Perjatel, jelen, jelen, to sim jest; vtretje je počilo, zadet sim, o Jezus, bodi mi milostljiv!“ To je bil njegov zadnji zdihljej. —

Ali ne najdemo v ti povesti vsak svoje lastne zgodbe? — Kristjani! jelen, to smo tudi mi. Gospod nas kliče zdaj po našim angelu varhu, zdaj z besedami svojih duhovnov, zdaj s križi in težavami, zdaj s smertjo naših ljubih. On nas hoče k pokori in poboljšanju življenja nagniti; ali koliko jih je, ki glas Njegove gnade poslušajo in tako večnemu pogubljenju odidejo? In ali ni res taka? Človek! kolikokrat slišiš v cerkvi, kar sta una dva pustna norca v cerkvi slišala? Kolikokrat govore tudi tebi tvoj dušni pastir od nebes in pekla, od smerti in večnosti? Kolikokrat tudi tebi kličejo zdaj z ljubeznjivo, zdaj z oestro besedo: „Zbudi se iz svoje grešne pijanosti, iz svojiga grešniga spanja! Naglo preteče čas, in preden se boš zavedil, boš stal kot grešnik pred durmi večnosti, in strašno je v grehu svet zapustiti. Zapusti svoje pregrešne znanja in zbiralisa; zakaj svet prejde in njegovo poželenje, in v peklu boš dneve preklinjal, v kterih si svojimu grešnemu poželenju stregel. Nikar se ne zanašaj na svojo mladost in moč, zakaj zemlja pokriva že več mlajših in močnejših, kakor si ti!“ — Glej, človek! ko to slišiš, je tebi prvič počilo, Bog te kliče, zbudi se in spreoberni se! — Ali pa tvoj tovarš nanaglama zboli, komej mu morejo še sv. zakramente podeliti, in — že umerje. Človek! kako ti je per sercu? Ali se še ne zbudis iz svojiga grešniga spanja? Oh, že drugič ti je počilo, to je že drugi glas gnade Božje, ki te kliče, naj še vtretje počni — naj te smert neprevidama zadene — boš za vselej pogubljen! — In ali ti ni morebiti tudi že na drugo vižo počilo? Ali mar nisi bil, kot uni pustni norec, tudi ti, o človek, že dvakrat, ali morebiti že večkrat v svojim življenji v smertni nevarnosti? Ali meniš, de boš iz vsake druge smertne nevarnosti tudi tako srečno peršel, kakor iz poprejšnih? Kristjani! unimu jelenu smo tudi mi podobni. Marsikteriga je že Bog dvakrat močno klical — dvakrat mu je že počilo — in vender še spi v svojim grešnim spanji. Naj mu še vtretje počni, in — pogubljen je. Zatorej „dans, ko slišite Njegov glas, ne uterdite svojih sere!“ (Ps. 94, 8.) J. K.

Gotov pripomoček zoper sedem naglavnih grehov.

V. David sam od sebe pravi, de je pepel jedel kakor kruh, in svojo pijačo mešal s solzami, to se pravi, de je skoraj vsako jed in pijačo pepelil s premišljevanjem nečimurnosti in minljivosti vsiga posvetniga, jo posvečeval z mislimi skesanja in spokornosti, in de med radovanjem pri pojedini ni pozabil človeške revšine, de bi se prav nič zoper to pregrešil ne bil. Hotel Bog, de bi ga ves svet v tem posnemal, koliko nezmernosti bi se ljudje ognili! Zakaj, kakor sv. Hieronim pravi, nič toli-

kanj k zmernosti v vsih rečeh ne pripomore, kakor premišljevanje kratkiga in negotoviga življenja. Zatoraj, karkoli storis, premišluj konec! Zatoraj pa so Egipčani pri pojedinah na mizo marsikake smertne podobe postavljali, de bi gostje, premišljevale jih, zmerni bili v jedi in pijači. Pri preroku Danielu se bere, de je pri veliki pojedini kralja Baltazarja vse radovanje in pirovanje kar nehalo, ko je bila strahovita roka mertvaške znamnja na steno načerkala, namreč grozne besede: „Tehtan si bil in prelahak spoznan!“ Sveti Avgustin se čudi sklepanju nekterih ljudi, kteri pri preroku Izaiju brezumno besedujejo: „Pimo in jejmo, jutri moramo umreti.“ (Iz. 22, 13.) (Ravno tako nas še dandanašnji nekatere preširne pesmice nagovarjajo rožice tergati, kadar še cveto.) In sv. Avgustin te prisvojence takole ogovarja: „Prestrašil si me sicer (de moramo namreč jutri umreti), ali zapeljal me nisi! Poslušaj marveč in uči se od mene nasprotniga: Postoj se in molimo, ravno zato, ker moramo jutri ali vender kmalo umreti.“ In prav pametno je to, in sicer iz mnogih vzrokov: Bodimo zmerni z jedjo in pijačo, iz poglavitniga vzroka, de ne bomo prenašlo vversteni v veliko trumo večnosti, ampak de še kako leto med živimi tukaj bivamo: se vé de, naposled tudi nam ura odbije. Zmernost v vsih rečeh je med vsimi zdravili še nar boljši za podaljšanje življenja in odganjanje smerti. In dolgo živeti si pač slednji voši, umreti pa se vsaki boji. Červ se kervi pod tvojimi nogami, ptiček se prestrašen zgane, ko ugleda kregulja, krotka golobica se brani jastrebovih krempljev ter bi rada se otela, in ko blisk jo zdirja berzni jelen, začuvši lajanje psov. Ravno tako skuša človek svoje življenje varovati, in ohraniti, dokler ga more. Nar boljši pripomoček za to pa je zmernost. Ta čednost ima še sicer mnogo blagovitih nasledkov: ona kroti poželjivost, pridobiva gospodarstvo samiga sebe, zatira hudobne nagnjenja, drobi zviti kači pregrehe strupene zobé, razvezuje verige, ktere našiga duha, k nebesam se povzdigovati, opovirajo; ona nam prihranja denar za darove, za olepševanje hiše Božje, za zidanje ubožnic in bolnišnic, za odhranovanje sirot in za potrebo vdove, in tedaj mora tudi našo smertno uro nam zljajšati, in celo osladiti. Tega nas tudi sv. Peter uči: „Bratje, bodite trezni in čujte“ namreč za smert. Tako nas je tudi Kristus svaril ter rekel: „Varujte se, de vaše serca ne bodo preobložene v požrešnosti in pijanosti, in časnih skerbéh; in de tisti dan nana glama nad vas ne pride.“ (Luk. 21, 34.) Bogatin v Evangeliji se je tudi vsaki dan bogato gostil, ali umrl je in pogreznjen je bil na dno pekla.

Posebno pa naj pivec pogostama na pokopališe hodi, morde si bo tam kaki zveličansk nauk zapomnil, za kteriga sicer nikjer ne mara. Pomisli naj: Tukaj le v sprednjih verstah, do kamor so ravno zdaj prekopali, bo kmalo še ena jama skopana. In saj ni drugači mogoče! Dan na dan si narejša svojo rako, in uro za uro okončuješ svoje teló! In tukaj na tvoji gomili bodo stali žena in otroci, in rotili te bodo v grobu, ali pa se jokali, in maševavec krivice bo slišal njih plak! Ti si jih onesrečil, ti, ki si se moža in očeta zval! Ti si jim vzel, kar so imeli, in nič jim nisi zapustil, kakor slab zgled in pa beraško palico. In blizo tebe bo kmalo druga jama skopana, prebivališče tvoje žene, ki bo še le tukaj mir zadobila, kteriga si ji ti zapravljaj! Tudi ta grob si ti napravil, ti si pravi grobar, ki jo v hladno staniše pod persteno odejo

spravi! Ti si jo umoril, ljubezen ji obetal, pa čert ji ponudil. Pa tudi na njenim grobu se bodo sirote jokale, ktere morajo same — zapuščene in nesrečne — na svetu ostati. One nimajo ne staršev, ne rednikov; tudi one bodo morde kakor ti! — Gorje! Gorje! —

Ogled po Slovenskim.

Iz Postojne. P. V ponedeljek t. j. 13. dan tekočiga mesca smo tudi v Postojni veselo priložnost imeli, prečastitiga gosp. škofa Friderika Baraga dostojno pozdraviti in njih blagoslovljeni perstan poljubiti. Pripeljali so se okoli poldne naš slavní rojak po pošti s svojo mnogospoštovano sestro gospo Amalio Greselnovo, ktera jih na poti v Rim spremlja. Berž, ko smo zvedili njih prihod, smo šli Postojnski duhovni se jim poklonit. Veliko veselje je bilo, ko so prečastiti škof našiga gosp. tehanta spoznali, kterimu so pred 23 leti pri njih prvi sv. maši v Metliki pridigovali. Prijazno so jih za roko poprijeli in rekli: „To me pa prav veseli, de se tukaj vidiva; kdo bi si bil takrat mislil, de jih bom kdaj po dolgem ločenju v Postojni najdel!“ Mnogo časa so se z njim pogovarjali; kakor de bi brat bratu govoril, se mi je zdelo, in viditi je bilo obema, de je poštna trobenta prezgodaj se proti Terstu odpraviti vabila. Na prošnjo gospod tehanta, de bi nazaj prideli iz Rima pri nas prenočiti blagovolili, so rekli: „Za gotovo ne morem obljubiti, ako bo pa le mogoče, bom ene ure z Njimi pokremľjal.“ Več pričujočih in drugih gospodov, kteri so na veselo novico k pošti prihiteli, jih je ostopilo, ki so se vsi srečne šteli, Amerikanskiga, tako slovečiga škofa in slavniga domorodca viditi, in se njih ponižnosti in priljudnosti niso mogli prečuditi. Spremili smo jih do voza in jim iz srca srečno pot proti Rimu vošili. Bog nam le daj še drugo veselje doživeti, de bi jih v našim tergu in sicer pri nas prenočili!

Iz Tersta. Bl—. Dokler sim bil še majhen deček doma, sim večkrat slišal reči, de Terst na denarjih stoji. Ker sim poslé tukaj v šolo hodil, sim se tega tudi v resnici prepričal. Na kom pa zdaj stoji, razsodite vi, dragi, pridni bravei časnikov. Ako vam ni znano, kako se zdaj v tem mestu godi, vam hočem nekoliko po Danici naznaniti. Tudi pri nas se je v nektare hiše ubožtvo vsililo in velika dragina nas stiska. Sicer pravijo neki, de dragina in pomanjkanje le uboge stiska, bogatinci se pa zmiraj dobro imajo.

Res je, de bogatincam ne zmanjka tako hitro potrebniža živeža, ali vender tudi oni dragino počutijo. Posli hočejo o času dragine ravno tako dobro, če ne bolje, jesti in piti, kakor o dobrih, bogatih letinah, in zraven tega se jim mora še celó plačilo zvišati. Tako postanejo tudi bogatinci revniši in začnejo čez hude čase tožiti. Tisti, ki od hiše do hiše hodijo, na vsake vrata terkajo, za vsak zvonček potegujejo, tisti, mislim, kterih ne spreleti rudečica, kadar prošijo in beračijo, so sicer ubogi, tudi nekteri silno potrebni, in dolžnost je, pomagati jim, ako je le nekoliko mogoče.

Vender revniši od téh so tako imenovani ljudje srednjiga stanu, taki namreč, ki morajo na leto za jestino več potrositi, kakor zaslužijo; take matere, ktere vidijo svoje otroke stradati in od glada skoraj umirati, pa se ne prederznejo tudi naj zvestejšim prijatlam svojiga ubožtva razodeti, ktere se veliko več sramujejo od hiše do hiše hoditi in milošine prositi. Taki so v resnici revni, ki zastavijo vse, kar imajo, de se le nekoliko dni preživé, ki tako rekoč svojo svobodo prodajo in brez sladkiga upa živé, de jim bo kadaj bolj po sreči šlo. Taki so v resnici revni, in naj več je tacih. Ko-

mur je znano, de Terst na denarjih stoji, de se mora v njem na krajcarju živéti in de tergovina že dolgo stoji, bo lahko prevdaril, de se ne more letos (kakor se mende nikoli ni) vsakimu tako goditi, kakor bi si želel. V tém, ko velika množica dosti terpi in prestane, ne pozabijo premožnejši Teržáčani svojim somestnjanam pomagati; usmilijo se tudi še družih prebivavcov svoje kronovine. Čujte!

Po mnogih časnikih je prišlo tudi k vam, ljubi sorojaki! žalostno naznanilo, de je v Istrii huda lakota. Velika suša poletu je žitno seme zaterla, nekaj ga že v zemlji, preden je kulilo, zadušila, nekaj pa, preden je dozorelo, posušila. Plesnoba grozdja je prebivavcam te že od nature mačehino obdarovane okrajine vino, naj važniši pridelek, odvzela. Tako je bil kmetovavec jeseni z ravno tako praznimi rokami, kakor je pred žetvo bil. Sodje so se posušili, žitnice so prazne in kmet ima svojo kašto le — v Terstu — kjer mora od sile drago vse plačati. Kdor nima kaj starih petic, mora več dni brez gorkih jedí terdo in terpljivo živéti. Sicer je deželsko poglavarstvo 2000 vaganov žita revnim prebivavcam spodnje Istrije razupati namenilo, in že po cesarskih ladijah iz Tersta poslalo. De ni nemočnim otrokam in slabim starčikam drugače pomagati, kakor potrebniga živeža jim dati, je očitno. De bi se pa zdravim, močnim in mladim možem tudi drugači pomagati zameglo, je deželsko poglavarstvo previdlo in mnogo možkih k železnici poklicalo, de bi si z delam potrebniga živeža zaslužili. Ali zima bo nehala, kmalo bo treba terte obrezovati in poljskiga dela se poprijeti. Kdo bo pa vse to opravil? Otroci in slabi starčiki ne morejo, tedaj se bodo mogli delavci v domačijo verniti. Kako se bodo pa živili? Jim nekoliko pomagati, se je nekoliko v Terstu naseljenih Istrijanov združilo in so za svoje revne sorojake denarje pobirati začeli. Ker so nekteri dobrotniki po več sto goldinarjev v ta blagi namen na altar ljubezni do bližnjiga položili, se je že čez 40.000 gold. ino nekoliko žita nabralo. Hvala Vam, milosérčni dobrotniki! Hvala in slava Vam, neutrudijivi pobiratelji! —

Ker se je bati, de bi lakot mnogo nesreče ne uzočila, je mestna gosposka v Kopru ubožcam na pomoč pristopila ino jih 700 z vsakdanjim potrebnim živežem oskerbljuje, to bo štiri mesece terpelo. Tudi za kvarnarske otoke je deželsko poglavarstvo v Terstu 600 vaganov žita odločilo. — Ker se ravno štirdesetdanski post približuje, so naš milostivi gospod škof Jernej po vsakoletni navadi vsim dekanatam po posebnim pastirskim razpisu naznanili, kako se morajo verni v tem svetim času zadržati, ako hočejo volji svete matere katoliške cerkve ustreči ino njeni zapovedi zadostiti. Po vsakim ogovoru v cerkvi ob nedeljah in zapovedanih praznikih in pri litanijah, ker je namreč postavna navada, de je sveto Rešnje Telo izpostavljeno in de se z njim sv. žen-gen da, so zaukazali milostivi gosp. škof duhovnim pastirjem od začetka štirdesetdanskiga posta do konca prihodnjiga mesca oktobra sledečo molitvico moliti:

Usliši, o Gospod! naše ponižne prošnje in odverni milostljivo lakot, de spoznajo umerljivi ljudje, de tako nadloge čez-nje pridejo, ko se razsérdiš, in de spet nehajo, ko se usmiliš. — Spreobérni, o milostljivi Gospod, podložno ljudstvo, ki zavoljo svojih grehov lakot terpi, ker si obljubil, de bo tistim, ki tvojiga kraljestva iščejo, vse drugo priverženo: Ti, ki živiš in kraljuješ od vekoma do vekoma. Amen.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofiji. Fara v Škocianu v Leskovškim dekanatu je podeljena gosp. Janezu Kunstelnu, vikarju v Lešah. — G. Jan. Vovk, novoposveč. mašnik pride za zgodnika v Hrenovec.